

KÖSZÖNTÉS

Lampé László 80 éves

Nyolcvanadik születésnapján nagy tisztelettel és szeretettel köszönti Lampé László professzor urat a Magyar Nőgyógyász Onkológus Társaság tagsága.

A számtalan könyvben, könyvfejezetben, tudományos közleményben, előadásban, beszélgetésben átadott ismeret mellett a legértékesebb tudás – amelyet valakitől tanulhatunk – a tudat alattiban rejlik. Szüleink, nevelőink évek-évtizedek alatt ösztönné váló intelmeihez hasonlóan szakmai fejlődésünkben is a legmélyebb és legtartósabb nyomot tanáraink viselkedésmintái hagynak.

Elfelejtheti-e valaha is egy állást kereső friss diplomás azt a mondatot, hogy „Bíztatlak, de nem ígérhetek semmit, mert a legjobbakat fogjuk felvenni.”? Persze, hogy nem. Az udvariaságot, a becsületességet, a szép beszédet, a betegek iránti alázatot nem tanították az orvosi egyetemeken. Elődeink között a gőgös önimádat és eredményeik végeláthatatlan méltányolása helyett csak keveseknek volt szokása rendszeresen feltenni a kérdést, hogy „Szerinted mi az, amit nem jól csinálunk?”.

Lampé László számára a műtő szentély volt, ahol a műtőorvos szentséges alázattal misét celebrál. A cél és az eszközök komolysága a pillanatra sem szűnő felelősség, gondosság és pontosság intelmeit hordozták. A jelenlévők hívóként lesték a sok évtizedes tapasztalat révén ékszerré csiszolódott mozdulatait, és hallgatták az adott műtéttől soha el nem kalandozó szavait. Manapság gazdasági okokból előfordul, hogy egy-egy „tempomot” lebontanak, de maradnak szentélyek, mert a lélek mentése máshol nem lehetséges.

A világot járva láttam sebészt és gépet, műtétet sok szépet. Ugyanazt a műtétet sokféleképpen el lehet végezni. Minden sebésztől tanul az ember valamit. Számos példa van rá, hogy csak egyetlen mozdulat a sok ezerből, amelyet kiragadva saját gyakorlatomban attól kezdve mindig alkalmazok. A XXI. századi csúcstechnika szinte mindenre képes. Korunk orvoslása útmutatókban rögzíti szinte a legapróbb módszertani részleteket, a műtét előtti és utáni teljes körű betegtájékoztatót és a betegellátás lépéseit. A műtőorvos hogyan adja át lelkét betegének, azt minden sebész csak egy valakitől tanulhatja meg.

Boldog születésnapot és jó egészséget kívánok a Társaság nevében.

Póka Róbert
Az MNOT leendő elnöke

KEDVES LÁSZLÓ!

Karcagról, egy módos házba telepített Szülészeti és Nőgyógyászati Osztály egyetlen beosztott orvosaként, a DOTE Női Klinikáját látogatva, találkoztunk először. Te adjunktus voltál, az én diplomám pedig még négy hónapos is alig, s fogalmam sem volt az egyetemi légkörről. Árvay professzor úr orvosai mindig szigorúan rangsorban ültek, s ekként szóltak, mondták véleményüket. Te az elsők között ültél, s Árvay professzor gyakorta külön is szólított. Kimondatlanul jelezte, hogy benned látja utódját. A klinikán a tudományos élet is pezsgő volt, de nemcsak tudományt szívtam magamba, hanem gyakorlati fogásokat is, no meg a „mindent a betegért” elvet. „Bár csak én is köztetek lehetnék” sóhajtottam oly sokszor, ám nem adatott meg. Nagy élvezettel hallgattam megjegyzéseidet, okfejtéseidet, s soha nem feledem, hogy késő délutánba nyúlt megbeszélések után is készséggel áldoztál időt, hogy a részleteket jobban megmagyarázd egy kezdő orvosnak. Soha nem siettél, s határozottan fogalmaztál, tanítottál gyakorlatot, elméletet egyaránt. Meg segítettél, ha szükség volt rá. Nos, így kezdődött a barátságunk, s tart azóta is, ki ne mondjam, hogy majd fél évszázada. Azóta sokszor hozott össze a sors Veled, s még nemzetközi fórumokon is harcoltunk együtt szakmánk jobbításáért. Hálás vagyok érte a sorsnak. Köszönöm azt is, hogy sokszor hívtál rendezvényeidre, s túl a megtiszteltetésen, Debrecen város szülőteként mindig szívesen mentem fatornyos hazámba. Munkásságod, gyógyítás kristálytisztá elvek szerint, betegszereteted és sokoldalúságod lenyűgöző. Az egész szülész-társadalom nevében köszönöm, hogy fáradhatatlanul mentetted szakmánk jeles képviselőinek emlékét, s kívánom, hogy még sokáig munkálkodj a gyökerek őrzésén. Azt hiszem, még nem fogjuk fel, hogy ezért is milyen sokkal tartozunk Neked. Nem feledkeztél meg az orvosi nyelvünkről sem, a Magyar Orvosi Nyelv című folyóiratnak küldött nyelvészeti megfontolásaidat ezúton is köszönöm.

Hamarjában ezek a gondolatok jutottak eszembe 80. születésnapod alkalmából. Talán nagyon is személyesek, de nem főszereplőként írtam, s régi orvostársad és barátodként kívánok boldog születésnapot, sok-sok munkás évet és jó egészséget.

Bősze Péter